

[Martin Sørensen (Peterslund).]

for hans anerkendende Udtalelser om min ellers sunde og gode Fornuft. Men naar det ærede Medlem hidtil har kendt mig som en Mand, der var i Besiddelse af sund Fornuft, kunde det saa ikke lige saa godt tænkes, naar det ærede Medlem nu er kommet i Modsætningsforhold til mig, at det er ham, som har forladt den sunde Fornuft? Det mener jeg netop det er. For det er jo en Kendsgerning, at Venstrepartiet har tiltraadt den almindelige Grundforbedringslov, hvori der findes en tilsvarende Bestemmelse som den, der senere blev sat ind i Staldhygiejneloven og i det Lovforslag, vi behandler her i Dag. Dengang var det sund Fornuft at støtte og stemme for Forslag, der indeholdt en Bestemmelse om, at Arbejdet fortrinsvis skulde overlades til de arbejdsløshedsforsikrede, og jeg kan ikke indse, at der skulde være sket en saa stor Forandring, fra vi behandlede Staldhygiejneloven, til nu, da vi behandler Lovforslaget om Ensilagebeholdere. Men naturligvis er der en Forskel, for paa det Tidspunkt havde det ærede Medlems Meningsfæller Flertal her i Tinget, og hvis de havde stemt imod Lovforslaget, var der ingen Grundforbedringslov kommet ud af det, og saa havde de naturligvis staaet ude i Landet og haft Ansvaret for, at der ingenting var kommet ud af det. Senere er der sket en Ændring i det Forhold: de har ikke længer Flertallet, nu kan det ikke gøre noget, at de gaar imod, nu bliver Lovforslaget alligevel vedtaget, og saa kan det have Betydning, at man har indtaget en saadan Stilling her, at man kan sige ude i Landet, at man hylder de liberale Principper — som man altsaa tidligere har sat af Vejen, da Grundforbedringsloven blev vedtaget.

Nielsen Mann: Naar det ærede Medlem Hr. Martin Sørensen (Peterslund) mener, at det skulde være mig, som har forladt Partiets Standpunkt, saa er det ikke en Misforstaaelse, men en Udtalelse, som ikke kan holde. Jeg gaar ud fra, at der ingen Diskussion kan være om, at baade Venstre og Det radikale Venstre oprindeligt har staaet paa Erhvervsfrihed, og naar det ene Parti har forladt det Princip, kan man ikke sige, at det er det andet, der har forladt det. Med Hensyn til det specielle Forhold, som det ærede Medlem nævnte, Grundforbedrings-

loven, vil jeg gøre opmærksom paa, at det jo ikke er det eneste Tilfælde, hvor der er Tale om en saadan Paragraf. Baade fra Loven om Opførelse af Bygninger til Statshusmandsbrug og fra Loven om Opførelse af Landarbejderboliger kender vi denne Paragraf, ligeledes fra en Række andre Love, og dér er vi gaaet imod en saadan Bestemmelse. Det kan heller ingen Hemmelighed være for det ærede Medlem, at vi ogsaa har kæmpet som Løver mod den tilsvarende Bestemmelse i Grundforbedringsloven, men at vi ikke kunde sætte vor Opfattelse igennem. At man til sidst er gaaet med til at gennemføre Grundforbedringsloven, kan skyldes det samme, som det ærede Medlem ganske sikkert er ude for i adskillige Tilfælde: at naar et i øvrigt godt Forslag indeholder en efter vor Mening daarlig Bestemmelse, saa kan vi, saa længe det er os muligt, søge at faa denne daarlige Bestemmelse fjernet, men kan det ikke lykkes os, saa kommer vi maaske ved at se paa Fordelene ved Forslaget til det Resultat, at de er saa store, at vi til Trods for den enkelte daarlige Bestemmelse ikke vil modsætte os dets Gennemførelse.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Kr. Johansen: Da der er fremsat Ønske om at faa Lovforslaget behandlet i et Udvalg, skal jeg foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Jeg udbeder mig Tingets Samtykke til allerede i indeværende Møde at lade foretagne Valg af det Udvalg, som det før blev besluttet at nedsætte angaaende Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr. 172 af 13. April 1938 om Tilskud fra den fælleskommunale Udlignings-